

„Де е България?“

Есе

Кристина Олегова , 12 „Б“ клас

„Де е България“ е сред първите стихотворения, които научаваме в училище. То отдавна е навлязло в националния ни космос, като определя географските параметри на родината – „на изток Черно море се бунтува и светлей“, „Марица тихо шава низ Тракийска низина“, „Бели Дунав“, Стара планина са местата, които народният поет сочи като изконно български. „Де е България?“ обаче задава не само пространствени параметри, а е въпрос, който ни пита за нашата връзка с родината, за всичко онова, което ни прави българи, преди да бъдем граждани на света.

За всеки човек има едно кътче в родината, където въздухът сутрин е толкова кристален, че все едно виждаме картина, нарисувана от майстор-художник, а не обикновеният пейзаж в нашето село или град. За всеки от нас има място, където слънцето сякаш грее по-силно, радостта от живота е по-истинска, място, където се събуждаме и с радост и заспиваме с мир в душата. Това е родният дом, когото цял живот помним с топлината и уюта, който ни е давал в детството, родният град, из чиито улици сме тичали като деца, преживели сме първата си любов, първата си раздяла, град, който може да не е красив, но за нас неговите криви улички или скучни панелни блокове са мястото, към което винаги ще се връщаме с болка и копнеж, каквито и прекрасни места да сме посетили и видели.

Всеки от нас има един красив природен кът, към който да се обръща, когато грижите и проблемите го затиснат. За някои това е лазурното море с омайния му безкрай, за други това е някоя от нашите планини с хладните им сенки, за трети е просто поточе, което ромоли край потънали в цветя поляни.

България е и в ония протяжно-тъжни български песни, разказващи за юнаци, защитници на родината, за смели моми, които никога не са предавали своята чест и достойнство на чуждата вяра. Или пък е в изяществото на момичетата с ябълки от картините на Владимир Димитров Майстора.

Тежка и трудна е българската съдба. Робство, войни, борби за по-добър живот. И все пак всеки от нас, където и да се намира по света, мисли за своята единствена България, която носи в душата си. И на въпроса „Де е България?“ винаги ще казва – в сърцето ми.